

El pseudònim

N'hi hem d'afegir una altra, a la suma d'anècdotes que som, que diria el magistrat. Ens la subministra, des del rotatiu valencià L-EMV, algú que s'atrinxera en el rang i nom d'aquell noble de maneres gràcils a qui Proust va fer perdre el temps buscant el temps perdut: el baró de Charlus. Infules d'enormitat, per tant, i teràpia per a condició sexual mal assumida per mòbil.

Divulgava el de la baronia falsària que gràcies al llibre *Nosaltres els valencians*, de Joan Fuster, "y a los ulteriores y más radicales aún, posicionamientos que provocó, nos hemos librado de esa peste contemporánea que es el nacionalismo. Peste socialmente devastadora e intelectualmente retrógrada, y que ha conducido a los pueblos al retraso, a la violencia, a la insolidaridad y al desmembramiento". Hora era, almenys, que algú, "empecinadamente español y manchególatra" reconeguera algun mèrit —ni que siga aquest— al més lúcids dels nostres intel·lectuals.

No festivarem les virtuts del nacionalisme (¿quin és el combustible, sinó el nacionalisme, centrípet, que alimenta l'explosió contra els nacionalismes modestos i centrífugs?), no ho faria ni l'assagista al·ludit. Serà prou efectuar una relectura des d'aquesta perspectiva. Per contra, l'element en aparença més ingenu, el fet d'apostar-se darrere d'un pseudònim, sí que reclama unes anotacions.

Servir-se d'un àlias, tal i

com està el negoci, en ares del progressisme i per desemmascarar maniobres, corrupcions i fraudulències, i camuflar-s'hi, és una actitud alta, saludable, recomanable. L'autor, si més no, esquiva la primera reacció —la que va directa al cap. Està fent un servei d'interès social. I damunt renuncia a la vanitat, a la paternitat.

Ara: ocultar-se per articular i accentuar el discurs etern. L'oficial, és símptoma d'una infelicitat compacta. L'autor, i sobretot en el cas del baró, que en ocasions ocupa un càrrec oficial, podria donar la cara amb tota tranquil·litat: el seu discurs no difereix de la legalitat vigent ni del pensament nuclear del partit que el sustenta. Està en la sintonia. No hi ha motius per a reprimir tant la carn. Ni s'estila ni és digne d'un tocat de presumpció aristocràtica.

Miquel Alberola

Un regidor que ha de regnar

Bofill contra Bohigas altre cop? En Josep M. Cullell així va anunciar-ho, tot i que en la seva aparició diària a TV3 ho deixava encara mig en suspens, pendent de l'aprovació final de l'arquitecte. En canvi, la premsa de l'endemà ho donava per fet.

No serà el mateix de fa vuit anys, quan tots dos homes protagonitzaven la responsabilitat urbanística en les dues llistes contrincants. Llavors va guanyar Bohigas i amb ell una concepció horitzontal de la ciutat. Bofill és un barrocc —i per això fa servir formes neoclàssiques— bon arquitecte del poder —Montpeller— o de la utopia —Cergy-Pontoise—. Bohigas és hereu del gòtic i sap que les places es fan després que la gent visqui al seu voltant, no abans. A Bofill, li calen espais buits per fer-ne escenografia; Bohigas, més racionalista, va saber actuar en els límits de la ciutat. L'un voldria fer París. L'altre preferiria les proporcions de Siena.

Però, vuit anys després no serà aquest el debat fonamental, perquè la transformació urbanística de Barcelona ja és dada i benèdida. Bohigas va a la llista socialista per regir la cultura municipal i encara no sabem qui serà el seu oponent convergent en aquest camp. I és una llàstima perquè aquest serà amb tota probabilitat un dels terrenys essencials de la política del proper quadrienni.

El món cultural a

Barcelona funciona com en els millors temps del rococó. És cortesana, alegre, desimbolta, una mica frívola.

Les arts menors, el disseny, hi campen sense complexos. És una era de grans infraestructures museístiques impulsades des del poder mateix. No hi ha jerarquies de valor, només un optimisme que avalua tant el que és efímer com el que és permanent. Es viu la joia artificiosa del present i s'enyora el futur

Però aquest ambient versàlle està mancat de rei perquè l'únic que podia ser-ho —l'alcalde Maragall— no ha tingut prou temps per atendre aquesta responsabilitat simbòlica. No n'hi ha prou de portar una bona gestió des de la Virreina. Calia encarnar l'autoritat moral. Això és el que caurà a sobre del futur regidor de Cultura. Maragall ho sap i per això ha donat tanta importància a trobar l'individu. No n'hi ha gaires de capaços. Oriol Bohigas n'és un. Bohigas té opinions pròpies marcades, polèmiques. En mans d'un polític això sol ser perillós, però en aquest cas era imprescindible per governar una cort àvida. Però més que un rei que es democratitza —espècie aberrant—, aquí potser tindrem un republicà dels que regnen. Molt millor, treballen. I són efímers.

Jordi Balló

